

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Anisji Pillerové a soudkyň JUDr. Blanky Chlostové a JUDr. Jaroslavy Chaloupkové ve věci žalobce: **Hlavní město Praha**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, IČ 00064581, zast. JUDr. Jiřím Brožem, CSc., advokátem se sídlem Dykova 17, Praha 10, proti žalovanému: Ing. **Pavel F., nar. xxx**, bytem xxx, xxx, zast. JUDr. et. MUDr. Martinem Kalistou, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Panská 1, Praha 1, **o určení vlastnictví**, za účasti Bc. Radky M., bytem xxx, xxx a Mgr. Soni A., bytem xxx, xxx, jako vedlejších účastnic na straně žalobce, k odvolání žalobce a vedlejších účastnic proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 30. září 2014, č.j. 15C 149/2012-188, a usnesení téhož soudu ze dne 17. března 2015, č.j. 15C 149/2012-224,

t a k t o :

Rozsudek soudu I. stupně **se p o t v r z u j e .**

Žalobce a vedlejší účastnice jsou povinni zaplatit společně a nerozdílně žalovanému na nákladech odvolacího řízení 8 228 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. et. MUDr. Martina Kalisty, Ph.D., LL.M.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem doplněným usnesením ze dne 17. 3. 2015 soud I. stupně zamítl žalobu, jíž se žalobce domáhal určení, že je vlastníkem budovy č.p. xxx na pozemku parc.č. xxx zapsaných u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, katastrální pracoviště Praha na LV č. xxx pro kat.území Xxx, obec Praha, žalobci uložil povinnost zaplatit žalovanému na nákladech řízení částku 28.798 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku

k rukám advokáta žalovaného a doplňujícím usnesením uložil vedlejším účastnicím společně a nerozdílně se žalobcem zaplatit žalovanému na nákladech řízení částku 28.798 Kč k rukám advokáta žalovaného do tří dnů od právní moci usnesení.

Soud I. stupně takto rozhodl o žalobě, jíž se žalobce domáhal určení svého vlastnictví k budově č.p. xxx na pozemku parc.č. xxx a pozemku parc.č. xxx, zapsaných u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, katastrální pracoviště Praha, pro kat.území Xxx s tvrzením, že darovací smlouva, na základě níž žalovaný získal vlastnictví k předmětným nemovitostem, je absolutně neplatná pro obcházení zákona o mimosoudních rehabilitacích, neboť žalovaný nesplňoval zákonné podmínky zákona o mimosoudních rehabilitacích z toho důvodu, že v době rozhodné nebyl státním občanem České republiky. Žalobce poukazoval na to, že tvrzení žalovaného o tzv. morálních důvodech svědčících pro darování, které spočívaly v okolnostech na straně matky žalovaného, která předmětné nemovitosti původně vlastnila, jsou nepravdivá. Žalobce dále namítal, že žalovaný uváděl, že v době darování nemovitostí byla matka stará, bylo jí 76 let, byla vdova, těžce nemocná, neboť během války byla v koncentračním táboře a nemovitosti postoupila v tísní a nemoci. Žalobce tato tvrzení žalovaného označoval za nepravdivá s tím, že v době podpisu smlouvy bylo paní F. 53 let, nebyla vdovou, nýbrž její manžel byl ke dni převodu předmětných nemovitostí dne 7. 10. 1961 naživu a zemřel až kolem roku 1985.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby s tím, že nemovitosti nabyly platnou darovací smlouvou, která prošla veškerými schvalovacími řízeními, vznesl námitku promlčení a namítal též nedostatek aktivní legitimace na straně žalobce.

Vedlejší účastnice uváděly shodné okolnosti jako žalobce, dále uvedly, že matka žalovaného v době převodu domu na stát žila v manželství s Františkem F., který byl členem KSČ, ekonomická situace rodiny byla dobrá, neexistoval žádný tlak oficiálních orgánů. Vedlejší účastnice dále poukazovaly na tu skutečnost, že žalovanému bylo známo, že jeho restituční nárok nebyl v dubnu 1995, kdy podával restituční výzvu, po právu, nemohl proto být ani v dobré víře ohledně platnosti aktu darování nemovitosti a muselo mu být známo, že zneužil cizí nevědomost k vlastnímu obohacení, dopustil se podvodu tak, že příslušné orgány rozhodovaly na základě vědomě nepravdivých informací ze strany žalovaného.

Soud I. stupně se nejprve zabýval aktivní věcnou legitimací žalobce a shledal, že žalobce je ve věci aktivně legitimován, neboť předmětné nemovitosti byly jeho vlastnictvím a městské části Praha 7 byly svěřeny do správy z majetku hlavního města Prahy, jemuž vlastnické právo zůstalo.

Jako nedůvodnou posoudil též námitku promlčení vznesenou žalovaným s tím, že ve smyslu § 100 odst. 2 Obč.zák. se vlastnické právo nepromlčuje.

Soud I. stupně vyšel ze zjištěného skutkového stavu, z něž vyplývá, že žalovaný dne 28. 4. 1995 podal výzvu k vydání nemovitostí a téhož dne žalobu na uzavření dohody na vydání předmětných nemovitostí. Dne 23. 10. 1995 bylo žalovanému uděleno státní občanství České republiky. Obvodní zastupitelstvo v Praze 7 vydalo dne xxx usnesení č. xx, kterým nevyhovělo výzvě na vydání věci, vyjádřilo však souhlas se záměrem darování předmětných nemovitostí z vlastnictví hlavního města Prahy svěřených městské části Praha 7, tedy předmětných nemovitostí, žalovanému a tento záměr schválilo Zastupitelstvo hlavního města Prahy usnesením č. xx ze dne xxx. Obvodní zastupitelstvo MČ Praha 7 rozhodlo předmětný dům žalovanému darovat z morálních důvodů a dne 26. 11. 1998 byla podepsána darovací

smlouva, na základě níž hlavní město Praha – městská část Praha 7 darovala předmětné nemovitosti žalovanému a žalovaný poté dne 1. 2. 1999 vzal žalobu na uzavření dohody o vydání předmětných nemovitostí vedenou u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 6C 228/1995 zpět. K přechodu vlastnického práva na základě darovací smlouvy ze dne 26. 11. 1998 došlo ke dni 4. 12. 1998.

Soud I. stupně dále uvedl, že dne 21. 11. 2008 podali nájemci domu xxx, xxx, žalobu proti žalovanému na určení vlastnického práva k předmětným nemovitostem, která byla vedena u Obvodního soudu pod sp.zn. 4C 458/2008, do řízení vstoupila na straně žalobců MČ Praha 7 a řízení skončilo zamítavým rozsudkem ze dne 7. 10. 2011, který potvrdil odvolací soud rozsudkem ze dne 24. 7. 2013.

Soud I. stupně se zabýval tím, zda předmětná darovací smlouva je ve smyslu § 39 Obč.zák. neplatným právním úkonem a dospěl k závěru, že darovací smlouva ze dne 26. 11. 1998, jíž došlo k darování předmětných nemovitostí žalovanému, je neplatným právním úkonem pro obcházení zákona o mimosoudních rehabilitacích č. 87/1991 Sb. Za důvod neplatnosti darovací smlouvy považoval skutečnost, že žalovaný nesplňoval podmínky pro uzavření dohody o vydání věci podle zák.č. 87/1991 Sb., což je lex specialis k občanskému zákoníku, a byla-li s ním za této situace uzavřena darovací smlouva, na základě níž získal vlastnictví k předmětným nemovitostem, na jehož nabytí neměl podle speciálního zákona právo, došlo tím k obcházení zákona o mimosoudních rehabilitacích.

Soud I. stupně se poté podrobně zabýval tím, zda žalovaný mohl nabýt vlastnictví předmětných nemovitostí ve smyslu § 134 Obč.zák. vydržením. Za tím účelem se nejprve zabýval dobrou vírou na straně žalovaného a dospěl k závěru, že žalovaný byl v dobré víře, že je vlastníkem předmětných nemovitostí, neboť k darování došlo poté, co proběhl řádný schvalovací proces záměru uzavřít darovací smlouvu, jak před Obvodním zastupitelstvem pro Prahu 7, tak i Zastupitelstvem hlavního města Prahy. Skutečnost, že někteří nájemci předmětného domu podali dne 30. 3. 2008 oznámení na Obvodní státní zastupitelství o skutečnostech nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin podvodu podle § 250 tr.zák., ani trestní oznámení pro podvod podané Mgr. A. na žalovaného v letech 2006-2007, nemohlo narušit dobrou víru žalovaného. Dále uvedl, že v postupu orgánů hlavního města Prahy nebylo zjištěno jednání, které by poukazovalo na korupci, ani porušení zákona. Soud I. stupně se poté podrobně zabýval okolnostmi, na základě nichž žalovaný předmětné nemovitosti získal, dospěl k závěru, že je nezískal lstí, ani podvodně, žalobci byl znám věk matky žalovaného v době podpisu postupní smlouvy ze dne 7. 10. 1961, kterou převedla předmětné nemovitosti na stát, nikdo nezpochyboval skutečnost, že matka žalovaného byla v koncentračním táboře a žalobce měl dostatek času na to, aby za dobu od podání výzvy žalovaným k uzavření dohody o vydání předmětných nemovitostí dne 28. 4. 1995 do dne 26. 11. 1998, kdy byla podepsána darovací smlouva, si relevantní skutečnosti ověřil sám. Soud I. stupně uzavřel, že hlavním důvodem, proč se žalobce rozhodl předmětné nemovitosti darovat žalovanému, byla skutečnost, že patřily rodině žalovaného, jejíž příslušníci byli v koncentračním táboře. Dovodil proto, že ve smyslu § 130 odst. 1 Obč.zák. je žalovaný oprávněným držitelem. Dále uvedl, že žalovaný se chopil držby předmětných nemovitostí dnem podpisu darovací smlouvy, tedy ke dni 26. 11. 1998, desetiletá vydržecí lhůta podle § 134 odst. 1 Obč.zák. skončila dnem 27. 11. 2008 a žalobce sdělil soudu až podáním došlým soudu I. stupně dne 31. 10. 2011 v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 4C 458/2008, že vstupuje do řízení jako vedlejší účastník na straně žalobců a samostatnou žalobu podal až dne 22. 8. 2012, tedy po uplynutí desetileté vydržecí doby.

Výrok o nákladech řízení odůvodnil ustanovením § 142 odst. 1 o.s.ř. a tyto přiznal ve věci plně úspěšnému žalovanému a povinnost k jejich náhradě uložil napadeným rozsudkem ve spojení s usnesením ze dne 17. 3. 2015 jako povinnost společnou a nerozdílnou žalobci a vedlejším účastnicím, a to za právní zastoupení žalovaného advokátem za sedm úkonů po 3.100 Kč, 7 režijních paušálů po 300 Kč a DPH ve výši 4.998 Kč, celkem ve výši 28.798 Kč.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce i vedlejší účastnice včas odvolání.

Žalobce vytkl soudu I. stupně, že poté, co při jednání dne 10. 7. 2014 vyhodnotil darovací smlouvu ze dne 26. 11. 1998 jako neplatnou a dále se zabýval možnostmi vydržení vlastnického práva k předmětným nemovitostem, nepřipustně přenesl břemeno tvrzení a břemeno důkazní ze žalovaného na žalobce, jehož vyzval k prokázání, že na straně žalovaného nedošlo k vydržení, ačkoliv mělo být primárně na žalovaném, aby tvrdil a prokázal, že na jeho straně k vydržení předmětných nemovitostí došlo. V této souvislosti odkázal na odbornou literaturu a judikaturu s tím, že podle nich platí, že důkazní břemeno a břemeno tvrzení ohledně existence dobré víry, resp. oprávněné držby žalovaného pro rozhodnou vydržecí dobu má ve sporu o určení vlastnického práva ležet na žalovaném a z judikatury a literatury obsáhle citoval. Poukázal na to, že pro nedostatek dobré víry postačí stav, kdy držitel měl mít o svém právu objektivně pochybnosti. Soudu I. stupně žalobce vytkl, že se s jeho tvrzeními a důkazy, jimiž vyvracel dobrou víru žalovaného v existenci jeho vlastnického práva k předmětným nemovitostem, řádně nevypořádal a pouze konstatoval, že žádná z těchto skutečností nemohla vyloučit, případně narušit dobrou víru žalovaného. Žalobce poukázal na skutečnosti uzavření darovací smlouvy ze dne 26. 11. 1998, a to zejména na nepravdivé informace týkající se státní příslušnosti žalovaného a jeho pobytu na území ČR, okolnosti převodu předmětné nemovitosti matkou žalovaného na stát, pokud jde o její věk, rodinné zázemí, zdravotní stav apod. V těchto okolnostech spatřoval žalobce důvod, pro nějž nemohl být žalovaný v dobré víře, že nemovitosti nabyl po právu, neboť k jejich nabytí dle názoru žalobce využil nepravdivé informace, aby obešel restituční předpisy. Jednání žalovaného označil za jednání v rozporu s dobrými mravy a soudu I. stupně vytkl, že uvedené okolnosti hodnotil jako nedopatření a chybu v komunikaci mezi žalobcem a žalovaným s tím, že bylo na žalobci, aby si správné informace opatřil sám. Žalobce dále namítl, že k přetržení dobré víry žalovaného v případě její existence muselo dojít v souvislosti s komunikací ohledně neplatnosti darovací smlouvy vedenou mezi žalovaným, resp. jeho právním zástupcem a nájemci v předmětné budově, která vyústila až v podání trestních oznámení a dne 21. 11. 2008, tedy před uplynutím zákonné desetileté lhůty k podání žaloby některými z nájemců domu proti žalovanému u Obvodního soudu pro Prahu 7 o určení vlastnického práva k předmětným nemovitostem. Žalobce zdůraznil, že tyto skutečnosti byly s to vyvolat u žalovaného pochybnosti vylučující jeho dobrou víru v existenci jeho vlastnického práva, neboť věc je třeba posuzovat objektivně, nikoliv z pohledu subjektivního přesvědčení žalovaného. V této souvislosti odkázal na judikaturu NS ČR a to např. rozsudek sp. zn. 28Cdo 17xx/2013 ze dne 3. 7. 2013, rozsudek sp. zn. 22Cdo 45/2012 ze dne 19. 11. 2013, rozsudek sp. zn. 22Cdo 1xx8/2004 ze dne 29. 11. 2004 a řadu dalších. S odkazem na citovanou judikaturu žalobce zdůraznil, že dobrou víru držitele může přerušit i třetí osoba, která k nemovitosti nemá vlastnická práva s tím, že obecně platí, že dobrá víra do té doby oprávněného držitele věci zaniká ve chvíli, kdy se tento držitel od kohokoliv či jakýmkoliv způsobem dozvěděl o skutečnosti, která u něj objektivně musela vyvolat pochybnost o tom, že mu věc po právu patří, po případě pochybnost, že je subjektem práva, jehož obsah vykonává. Žalobce navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a žalobě vyhověl.

Vedlejší účastnice v odvolání namítly, že napadený rozsudek vykazuje vnitřní rozpory, když soud I. stupně někde uvádí, že matka žalovaného nemovitosti v roce 1961 českému státu darovala a na jiném místě rozsudku uvádí, že šlo o postupní smlouvu. Dále namítly, že soud I. stupně na jedné straně konstatuje, že darovací smlouva je neplatná pro obcházení zákona a zároveň potvrzuje dobrou víru žalovaného. Soudu I. stupně dále vytkly, že se nedostatečně zabýval hodnocením otázky, zda žalovaný mohl být v dobré víře po celou dobu držby. Namítly dále, že soud I. stupně neuvedl, zda darovací smlouva byla absolutně či relativně neplatná s tím, že vzhledem k tomu, že jí došlo k obcházení restitučního zákona, jedná se o absolutní neplatnost. Vedlejší účastnice zdůraznily, že absolutní neplatnost darovací smlouvy způsobily MČ Praha 7 a žalovaný, proto nemohl být žalovaný v dobré víře, že vlastnictví k předmětným nemovitostem řádně nabyt, a v této souvislosti odkázaly na rozsudek NS ČR sp. zn. 30Cdo 1685/2014 ze dne 28. 5. 2014. Vedlejší účastnice dále zdůraznily, že dobrou víru vylučuje jednání žalovaného, který usiloval o získání nemovitostí do svého vlastnictví od roku 1995 do roku 1998 tím, že se vydával za osobu oprávněnou, ač jí nebyl, od počátku prokazatelně podváděl a uváděl orgány státu a obce v omyl, aby získal nemovitosti značné hodnoty. Soudu I. stupně vytkly, že podle jejich názoru promyšlený podvodný postup žalovaného přehlédl. Vedlejší účastnice označily postup žalovaného při podání restituční žaloby za postup, v rámci něž se žalovaný lživými údaji snažil vyvolat falešný dojem tísně v případě jeho rodiny s tím, že již tyto okolnosti vylučují dobrou víru žalovaného. Poukázali též na nestandardní postup MČ Praha 7, která předmětné nemovitosti darovala žalovanému z, dle názoru vedlejších účastnic, jím vylhaných morálních důvodů, zatímco v případě nároku paní H. H., která též byla během druhé světové války v koncentračních táborech, nemovitosti darovány nebyly. Vedlejší účastnice dále zpochybnily okolnosti darování předmětných nemovitostí matkou žalovaného státu, její věk, sociální postavení a zdůraznily, že otec žalovaného oddaně sloužil komunistickému režimu. Vedlejší účastnice dále vytkly soudu I. stupně, že nesprávně hodnotil podané trestní oznámení na žalovaného, které bylo podáno, avšak nebylo ani šetřeno. Vedlejší účastnice soudu I. stupně též vytkly, že řízení zatížil vážnou procesní vadou, neboť vedlejší účastnicím neumožnil podat svědeckou výpověď, která má větší důkazní váhu vzhledem k hrozbě následků křivé výpovědi, ačkoliv podle rozhodnutí NS ČR sp. zn. 30Cdo 3851/2013 ze dne 28. 8. 2014 může vedlejší účastník vypovídat jako svědek. Vedlejší účastnice zdůraznily, že soud I. stupně nezkoumal dobrou víru držitele řádně a se zřetelem ke všem okolnostem, tedy že žalovaný byl jako neúspěšný restituent zvýhodněn darováním majetku oproti jiným neúspěšným restituentům, kteří též nesplňovali podmínku občanství jako žalovaný, ale naplňovali shodné morální důvody. Napadenému rozsudku dále vytkly nepřezkoumatelnost v důsledku vad s tím, že soud I. stupně nepřihlédl k důkazům předloženým žalobcem a vedlejšími účastníky. Zdůraznily dále, že žalovaný nemohl nemovitosti vydržet, neboť je drží neoprávněně.

Vedlejší účastnice dále namítly, že soud I. stupně nepostupoval podle ustanovení § 132 o.s.ř., neboť nedostal zde uvedené zákonné povinnosti zejména proto, že právní úkon darování předmětných nemovitostí hodnotil jako neplatný, aniž by rozvedl, zda je relativně či absolutně neplatný, když k absolutní neplatnosti by správně měl soud přihlédnout z úřední povinnosti. Vedlejší účastnice dále označily též nesprávný výrok o nákladech řízení. Vedlejší účastnice navrhly, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a žalobě vyhověl a změnil též nákladový výrok tak, že na náhradu nákladů řízení nemá právo žádný z účastníků.

Žalovaný navrhl potvrzení napadeného rozsudku jako správného s tím, že ze strany žalovaného došlo nejen k řádnému nabytí, ale současně i k vydržení předmětných nemovitostí. Žalovaný odmítl zpochybnování své dobré víry v době uzavření darovací smlouvy s tím, že předmětné nemovitosti mu byly darovány z morálních důvodů, neboť

z hlediska zákona o mimosoudních rehabilitacích pouze nesplňoval podmínku českého státního občanství, jinak byl nepochybně oprávněnou osobou dle tohoto zákona. Nápravou křivdy, kterou připomíná též nálezn ÚS ČR ze dne 5. 3. 2009 sp. zn. I ÚS 515/06 bylo v případě žalovaného uzavření darovací smlouvy k předmětným nemovitostem. Žalovaný zdůraznil, že dobrá víra žalovaného vycházela z původního vlastnictví nemovitosti jeho rodinou již před válkou s tím, že žalobci byl znám věk matky žalovaného v době převodu nemovitostí na stát a absenci dobré víry na straně žalovaného označil za pouhé tvrzení v odvolání žalobce, která není nijak prokazována a nebyla soudem I. stupně shledána. K námitce žalobce ohledně žaloby podané nájemníky bytů v předmětných nemovitostech s tím, že se dle žalobce má jednat o skutečnost zakládající přerušeni oprávněné držby žalovaným uvedl, že se jednalo o řízení zahájené osobami, které neměly aktivní legitimaci a jejich žaloba byla zamítnuta, nebyla tak způsobila k přerušeni doby oprávněné držby. Žalovaný se dále vyjádřil k judikatuře NS ČR citované žalobcem s tím, že žádné z uvedených rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR se na projednávanou věc nevztahuje a zdůraznil, že nikdy neměl o své oprávněné držbě žádné pochybnosti, neboť předmětná nemovitost byla vystavěna jeho otcem, vlastněna jeho rodinou, která byla persekuována za dobu protektorátu, kdy jen část rodiny přežila koncentrační tábor a následně byla nemovitost vyvlastněna totalitním režimem.

Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně včetně doplňujícího usnesení, jakož i řízení předcházející jejich vydání podle § 212 a § 212a o.s.ř., a odvolání žalobce, ani vedlejších účastnic neshledal důvodným.

Soud I. stupně zjistil skutkový stav na základě provedených důkazů, které hodnotil v souladu s ustanovením § 132 o.s.ř. a z takto zjištěného skutkového stavu mohl vycházet též odvolací soud. Ze skutkových zjištění soudu I. stupně vyplývá, že žalovaný se domáhal uzavření dohody na vydání předmětných nemovitostí výzvou ze dne 28. 4. 1995 a téhož dne podal též žalobu na uzavření dohody na vydání předmětných nemovitostí. Vzhledem k tomu, že nesplňoval podmínky zákona č. 87/1991 Sb. o mimosoudních rehabilitacích, neboť nebyl v době rozhodné státním občanem ČR, když státní občanství nabyt až dne 23. 10. 1995, nebyly mu nemovitosti vydány. Vlastníkem předmětných nemovitostí v době, kdy se žalovaný domáhal jejich vydání, bylo hlavní město Praha, tedy žalobce a městské části Praha 7 byly předmětné nemovitosti svěřeny do správy z majetku hlavního města Prahy.

Odvolací soud se zabýval nejprve nabývacím titulem, tedy darovací smlouvou uzavřenou mezi hlavním městem Praha a žalovaným dne 26. 11. 1998, kterou byly předmětné nemovitosti darovány žalovanému. Darování je ve smyslu § 628 Obč.zák. právní úkon, jímž dárce bezplatně poskytuje obdarovanému určitý majtkový prospěch darovací smlouvou, aniž by k tomu měl právní povinnost a obdarovaný dar přijímá. V případě, že je předmětem daru nemovitost, musí být darovací smlouva písemná. Základními znaky darovací smlouvy jako dvoustranného právního úkonu je specifikace předmětu daru, dále bezúplatnost a dobrovolnost. Vlastník je oprávněn se svým vlastnictvím nakládat dle vlastní úvahy a může kdykoliv dle vlastního uvážení věc včetně věci nemovité, darovat třetí osobě. Pouze v případě subjektu jako je hlavní město Praha je vyžadován Statutem hlavního města Prahy v oblasti majetku, v projednávané věci vyhláškou č. 76/1996 Sb. HMP zde stanovený postup. Tento postup byl v projednávané věci dodržen, kdy nejprve Obvodní zastupitelstvo Prahy 7 usnesením č. xx vyjádřilo souhlas se záměrem darování domu č.p. xxx se stavební parcelou č. xxx kat.území Xxx, žalovanému a Zastupitelstvo hl.m. Prahy usnesením č. xx ze dne xxx záměr na darování věcí z vlastnictví hlavního města Prahy, které byly svěřeny městské části Praha 7, schválilo. Postup při uzavření předmětné darovací smlouvy je zcela v souladu

s podmínkami pro oznámení záměru nakládání se svěřenými věcmi ve vlastnictví hl.m. Prahy městskou částí, které jsou uvedeny jako příloha 2 ve Statutu hlavního města Prahy. Darovací smlouva uzavřená dne 26. 11. 1998 mezi hl.m. Prahou a MČ Praha 7, již byly předmětné nemovitosti svěřeny do správy, a žalovaným proběhlo zcela v souladu s právními předpisy, jak vyplývá ze zjištění soudu I. stupně, která shledal odvolací soud v souladu s provedenými důkazy. Postup orgánů hlavního města Prahy byl přezkoumán, a jak vyplývá ze zjištění soudu I. stupně, nebylo zjištěno jednání, které by poukazovalo na korupci, a v postupu orgánů hlavního města Prahy nebylo shledáno žádné porušení zákona.

Odvolací soud posoudil skutkový stav zjištěný správně a úplně soudem I. stupně po právní stránce odlišně od soudu I. stupně, neboť shledal darovací smlouvu ze dne 26. 11. 1998 platnou. Z hlediska platnosti darovací smlouvy je zcela nerozhodné, jaké pohnutky dárce k darování vedly, zcela nerozhodné je též to, že žalovaný se neúspěšně domáhal restituce svého majetku, resp. majetku své matky podle zákona o mimosoudních rehabilitacích, jehož podmínky nespĺňoval. Předmětnou darovací smlouvou projevil vlastník, tedy hlavní město Praha, svoji vůli darovat předmětné nemovitosti žalovanému, realizoval tedy své vlastnické právo tím, že jej na žalovaného převedl. Rozhodující v této souvislosti nejsou ani morální důvody, tedy pohnutka, která jej k tomu vedla, neboť pohnutka dárce je právně nevýznamná (srov. usnesení NS ČR sp. zn. 33Cdo 2731/2011).

Vzhledem k tomu, že odvolací soud dospěl k závěru, že darovací smlouva je platná a žalovaný nabyl vlastnické právo k předmětným nemovitostem na základě této darovací smlouvy, žalobce jako dárce se ve smyslu § 630 Obč. zák. nedomáhal, ani netvrdil, že by se mohl domáhat vrácení daru, je vlastníkem předmětných nemovitostí žalovaný. Odvolací soud proto shledal napadený rozsudek, jímž soud I. stupně zamítl žalobu na určení, že vlastníkem předmětných nemovitostí je žalobce, správným, po právní stránce však posoudil skutkový stav odlišně.

Odvolací námitky žalobce i vedlejších účastnic na straně žalobce směřovaly výhradně do zpochybňování dobré víry žalovaného v souvislosti s právním závěrem soudu I. stupně, který v důsledku posouzení darovací smlouvy jako absolutně neplatného právního úkonu ve smyslu § 39 Obč.zák. se podrobně zabýval vydržením vlastnického práva žalovaným, odvolací soud však rozhodl na základě odlišného právního posouzení věci, tedy, že žalovaný nabyl vlastnické právo na základě platné darovací smlouvy, nezabýval se již otázkou vydržení a dobré víry na straně žalovaného. Na správnost rozhodnutí ve věci nemá vliv, že nebyl proveden svědecký výslech vedlejších účastnic, neboť se jedná o posouzení právní otázky platnosti darovací smlouvy, na jejíž posouzení nemá vliv, ať už by vedlejší účastnice byly slyšeny jako svědkyně či účastnice.

K návrhu vedlejších účastnic na straně žalobce na opravu odůvodnění napadeného rozsudku uvádí odvolací soud pouze tolik, že se ve smyslu § 165 odst. 1 o.s.ř. nejedná o návrh na opravu odůvodnění rozsudku, neboť o návrh na opravu odůvodnění jde pouze tehdy, nesouhlasí-li účastník jen s odůvodněním rozsudku a nemá výhrady proti výroku rozsudku. Vedlejší účastnice však svým odvoláním brojily především proti výroku napadeného rozsudku.

Odvolací soud potvrdil napadený rozsudek včetně správného výroku o nákladech řízení, který je zcela v souladu s ustanovením § 142 odst. 1 o.s.ř. a náklady řízení přiznal ve věci úspěšnému žalovanému ve výši stanovené podle vyhl.č. 177/96 Sb.

Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn ust. § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o.s.ř. a tyto byly přiznány v odvolání plně úspěšnému žalovanému za právní zastoupení advokátem a to za dva úkony právní služby po 3 100 Kč, jejichž výše byla určena podle § 9 odst. 4 písm. b) ve spojení s § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb., za dvě náhrady hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a DPH 21% v částce 1 428 Kč, což celkem činí částku 8 228 Kč, kterou bylo uloženo žalobci a vedlejším účastnicím zaplatit společně a nerozdílně k rukám právního zástupce žalovaného.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **j e dovolání přípustné jen za podmínek** ustanovení § 237 o.s.ř. a lze je podat do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 7.

V Praze dne 12. listopadu 2015

JUDr. Anisja Pillerová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Daniela Hrušková, DiS.